

إعادة بناء التلفظ الصوتي الأوغاريتي

على ضوء الأساطير الأوغاريتية

أ.م. عماد حماد عبد

كلية اللغات - قسم اللغة العبرية

يعد التأليف الشفهي احد اهم المظاهر اللغوية المميزة في صياغة القصص التي الفت وجرى تناقلها شفويا قبل ان تدون كتابة . وليس ثمة من دليل مباشر ، بطبيعة الحال على شكل الرواية وطبيعتها التي يفترض انها اصل للنصوص التي اعتمدها الباحث لتطبيق نظرية التأليف الشفهي على اساس اعادة تركيب وبناء المجموعات الصوتية فيها ، والتي جرى استقراؤها استنادا الى المقارنة الصوتية المستخدمة في تحقيق اصوات اللغات السامية ومنها اللغة العبرية التي كانت معيارا في المقارنة تلك .ولتحقيق ذلك تم الاعتماد على تقطيع النص الاغاريتي الوارد في قصة اقهت، قرت، عنات بحسب النصوص المسماة (I D IID ،CTA17 I CTA20B 7-8 CTA 22 B 8،CTAVI29 ٢٤ ، ktu 1.17) الى مجموعات من التعابير الصياغية التي تم من خلالها اظهار المقاطع الصوتية المنبورة فيها والتي تساعد على تحديد وجود النبر في اللغة الاوغاريتية وان اثبات وجوده سيؤدي بالنتيجة الى تأكيد اسبقية هذه اللغة للغة العبرية في كونها ارست الكثير من الاساليب اللغوية المستخدمة في بناء الجملة العبرية الواردة في سفر ايوب وفي اسفار اخرى . وانتهى البحث الى جملة من الاستنتاجات اضافة لما ذكر اعلاه .

שחזור מבטאית של האוגריתית לאור אגדות האוגריתית

פרופ"ע . עמאד חמאד עבד מחלקת השפה העברית

הבעת המחשבות ובמיוחד בקומפוזיציה הארקולארית – נסחית דרך תכונה פונמית מצוי בחלק ניכר בשפות העולם המתבטאות בשינוי גובה הקול בעת הגיית מילים כדי ליצור הבחנה בין מלים ובין המשפט כלו. השפות האלה כוללות מספר טונים כלומר מספר מסיום של הבחנות בין תדירויות – צליל . מערכת פשוטה של טונים תכלול הבחנה בין טון גבוה ,טון נמוך וטון נייטרולי, אולם ההבחנה ביניהם היא יחסית , כלומר הטון נשמע בעיקר תוך כדי הגיית תנועה או עיצור סילאבי . אולם למעשה היחידה הנושאת את הטון היא ההברה כולה , ולפעמים אף יחידה פונולוגיות גדולות יותר וכך שהטון היא רכיב קריטי להבחנה בין מלים וגם בין סוגי המשפטים הן בין משפטי חיווי לבין משפטי שאלה הנעשית דרך האינטונציה הדגמים המשוחזרים היינו הדגמים הידועים בשפות השמיות הצפוניות- מערביות . (1)

במחקר זה נבדק ונבחין בניואנסים ההבעה בשפה האוגריתית דרך קיום הנגינה במבנה הפונטי ה מופיעה בעיקר בחלקים הביטיים, לגמרי בחלקים הפרוזאיים ובהקבלה לכך באגדות האוגריתיות שרובה פיוטית .

ביטוייה שלה שפה האוגריתית — הואהקול
 הצלילים המופקים מפיה דוברת הרצף אקוסטי שעל בניה שיחלפענחו
 מערכת הצלילים מתפענת כסודות האגודים יחידיו ואשר רק בצירופם זה לזה יוכלו לשמש במערכ
 תהלשון . ככה פונמות ככה מורפמות , ככה מילים וצירופים , ככה משפטים והפסקאות .
 כל אלה הם הסודות הסגמנטליים שלהלשון (2).
 אדן (77 : 33) = אדון ← אב מקבלל : um = אָם .
 אדד- (?) = אשת : ל . מלכת . אדתי (95 : 1) למלכה , אשתי .
 אלמנת (קרת : 97 , 185) = אלמנה .

אתרת . ובנה . עלת . וצברת . אריה = עתירת ובניה , עלת וחבורה , אריה (75 : II : 48)
 (V16) שמע . מתת . דנטי . עדב (V17) אמר . בפחד . לנפש . כ [ת] ר (18) ו
 כמוהם גם הסודות הפונטית

המצטרפים אלה לסודות הסגמנטליים שלהלשון להבעה משותפת שכן — וזאתי שלהדגיש —
 המערכת הנגינית המבנית היא סוד פורמאלי שלהלשון האוגריתית המדוברת
 ומעמדה אינו פחות ממעמדן של מערכות הסודות הסגמנטליים . הפונמות
 שאיננו שוות משמעותהן לעצמן אלא מבחינות בין משמעויות
 חוברות יחידיות לצירת מורפמות ומילים , ואלה חוברות יחידיות לצירת מבנים גדולים יותר
 גם לסודות פרוזודיים אפשר שיבחינו בין משמעיו באוגריתית לפי שחזרה טעם במבניה הפונמי
 ומשמש , לפיכך , מאפיין העשויה להבחין בין משמעויות של מילים ;
 אשר הרצף הסגמנטלי שלהן זהה .

אתם . בשתמ . ואנ . שנת (ענת : IV : 77) = אתם רעואני טוב , זאת אומר : אתם טועים
 ואני צודק . וכן :

(V16) שמע . מתת . דנטי . עדב (V17) אמר . בפחד . לנפש . כ [ת] ר (V18)

סימניה ההטעמה בשפה האוגריתית מתייחסת למאפיינים מסוימים בהשתדלות לשחזור
 את שיטת דיבורה המקורי (כתיבה יתדית) בהסתמכות על תעתיק הדיבור שלה האינו רצף
 אחיד כלל וכלל : (3)

גרשה לכסא מלכה

לנחת לכחת דרכתה

הנרשהו מכסא מלכותו

אם הורד ממושב ממשלתו?

הוא משתנה ללא הרף בעוצמתו, במהירותו, בתדר שלו וביתר תכונותיו האקוסטיות.
 השינויים ההגיים היוצרים את ההטעמה מתרחשים ברמה של יחידות הדיבור הסופרה-
 סגמנטליות, כלומר- אלה שנמצאות מעבר לרמת הפונמה הבודדת: ההברה, המילה והמבע.
 השינויים הללו במאפיינים הסופרה- סגמנטליים של הדיבור הם- הם הנגינה. (4)

הנגינה באגדות האוגריתיות מהוות חלק בלתי נפרד מהשפה הדבורה, שכן כל מבע ומבע
 נהגים עם דפוס נגינה מסוים. הדפוס הנגינתי של המבע מוסיף מידע רב מעבר לזה הקיים

במילים המרכיבות אותו כשלעצמן, והוא לוקח חלק חשוב בקביעת המשמעות. בין היתר, של המבעים (הצהרה, שאלה, בקשה וכו') והיאמוסיפה מידע לגבי רגשותיו וכוונותיו של הדובר ומעידה על עמדתו כלפי הנמען וכלפי תוכן הדברים (האם הוא אומר את הדברים בהתרגשות או אדישות, בכנות או בציניות וכו'). (5)

שאלה אוגריתית אחרת היא בקרת II 56-57:

[מרצ מ] רצ מלכ

[המ דו] כרת אדנכ (42)

חלה חלה המלך

אם דונ כרת אדניך

במידה מסוימת, תפקידה של הנגינה בשפה האוגריתית הבורה מקביל לזה של סימניה פיסוק בשפה הכתובה של הרגשונים במדיומיס כמו שיחות צ'אט ומסר. למעשה, ניתן לומר שקיומם של אלה מעיד על הצורך ליצור תחליף גרפי להנגינה (שמטבע הדברים אינה קיימת בכתב), שבדומה לה, יציב את המסר הכתוב. רבים ממאפייני ההגינה הם אוניברסליים (למשל, כפי שמתואר לגבי האינטונציה בהמשך). עם זאת, קיימת גם מידה גדולה של שונות, וזו תורמת ליצירת הצליל הייחודי לכל שפה וצורת הדיבור האופיינית לכל אדם. הנגינה כוללת בתוכה את האינטונציה, ההטעמה, ההדגשה, עוצמת הקול, גוון הקול וקצב הדיבור.

אתבן. אנכ. ואנחן.

ותנח. בארתי. נפש.

כילד. בנ. לי. כמ. אחי. (אקהת: KTU1.6)

על ידי שינוי התדר הבסיסי של הקול במהלך הדיבור, האוגריתית כלומר-העלאה והורדה של גובה הקול תוך כדי הפקת הדיבור. יש השפעה גדולה מאוד על משמעות הדברים, עד כדי כך ששני מבעים זהים לחלוטין, הנבדלים זה מזה רק בדפוס האינטונציה שלהם, יכולים לקבל משמעויות שונות.

בפה. רגם. ליצ!א. בשפת. הות.

כנפ. נשרמ. בעל. יתבר.

בעל. תבר. די. המת. (1אקהת: 1.113)

זאת אומרת לעומת:

ישו. עה.

ויצח. כנפ. [נשרמ יבו. יבנ.

בעל. יבן. די. המת.

באופן כללי ניתן לתאר אינטונציה עולה, כאשר התדר הבסיסי של הקול עולה עם הזמן, אינטונציה יורדת, כאשר התדר הבסיסי נעשה נמוך וכן אינטונציה עולה-יורדת, יורדת-עולה או שטוחה. אחד התפקידים העיקריים של האינטונציה הוא סימון הפונקציה הפרגמטית של המבע, כאשר הדוגמה הקלאסית לכך היא ההבחנה בין מבעי חיווי ושאלה.

ברוב השפות, שאלות כן/לא נהגות עם אינטונציה עולה (דני שבר את הרגל?) ואילו אינטונציה יורדת אופיינית לשאלות פתוחות (מי שבר את הרגל?) ולמבעי חיווי (דני שבר את הרגל). פרט לכך, האינטונציה משמשת ככלי עיקרי להבעת רגשות, כאשר ניתן להצביע על דפוסי אינטונציה האופייניים להבעת הפתעה, כעסי, לעג וכולי. שאלות אלה תרגמתן לעברית בדגם השאלה ה...אם... (6)

הנדח בעל ממרומי צפון

אם נפל נזרו ואזניו נקטעו

הנרשהו מכסא מלכותו

אם הורד ממושב ממשלתו?

יש להבדיל בין אינטונציה לטון בגובה הקול במהלך ההגייה של מילה בודדת והיוצר שינוי משמעות ברמה הלקסיקלית, וייתכן ששתי מילים בעלות משמעויות שונות, הנבדלות זו מזו אך ורק מבחינת הטון. אבל האינטונציה היא שינוי בגובה הקול לאורך קטעי שיח גדולים, וצריך לציין כי ההדגשה היא אינה אלא הבלטה של מילה אחת לעומת יתר המילים במבע. ההדגשה מתבצעת לרוב על ידי הגברת עוצמת הקול, הגבהת התדר הבסיסי של הקול, האטת קצב ההגייה ושימוש בהגייה מוקפדת וברורה יותר. באמצעות ההדגשה, הדובר מסמן את מוקד המבע, כלומר- מבליט את המידע החשוב ביותר שברצונו למסור. ברמה שמעלה מילה

הפרוזודיה משמשת כאמצעי עיקרי לחלוקת רצף הטקסט ליחידות נושאות משמעות יחידות שיחוא יחידות חביר, כיהחלוקה חבירית בין אדם על פי גבולות של משפט או מבנית חבירית אחרים –
שענת בעיקרה על הפרוזודיה, הדוגמאות הבאות ימחישו: (7)

טרד בעל במרים צפן

מש [צצ] ועצר אדנה

הנדח בעל ממרומי צפון

אם נפל נזרו ואזניו נקטעו

הנרשהו מכסא מלכותו

אם הורד ממושב ממשלתו?

בדוגמאות אלה הנשאלות מהספרות האוגריתית, הגבולה פרוזואי בין המשפט הראשון והשני בואלפניה צירוף האדבר ביאליפעם ראשונה ואחריו פעם אחרת ואין יודעים אם הגבול בין המשפט השני והשלישי בואלפניה אדבר עכשיו ואחריו; וכידוע הופעתה מאוחרת. אף ייתכן שיבוא האדבר בהזה – שאולי מתפקד כסמן שיח – כיחידה נפרדת. גם בהמשך מיקום הגבולות לאינה נהיראם יבוא הרצף הזה בלאחלוקה כלשהי, וזואמנם ניתנת על ידי הנגינה תמליל לעם סמוך ויסודות הפרוזודיים ינהיראת משמעות הרצף הזה: (8)

ע"י אינטונציה והשאלה השניה פותחת במלת השאלה "המ" המקבילה למלת השאלה העברית "אם", כמו בקרת I 41-43:

מלכ [כת] ר אבה יארש

המ דרכ [ת] כאב אדם

מלכות כשור אביו יבקש

ממשלה כאבי האדם (41).

שאלה אוגריתית אחרת היא בקרת II 56-57:

[מרצ מ] רצ. מלכ

[המ דו] כרת. אדנכ (42)

חלה. חלה. המלך

אם. דונ. כרת. אדניך

בקטעשבדוגמה דלעיל(9) הפרוזודיה מסמנת – בנוסף על החלוקה –
גמאתהיות ארבעת המבעים הראשונים מבעי משמעותה מסומנת לקסיקלית – אולם לאפונותית –
במבעה אחרון...

אבקע כבדהם ואחד

המ את שמת המ את עטמ

אבקע כבדיהם ואחזה

יש שמן יש עצם

דוגמה אוגריתית אחרת יכולים לבדוק בה האינטונציה מצטיינת במבעה הפונוטי הגלוי דרך
השאלה , היא בקרת II 56-57:

[מרצ מ] רצ. מלכ

[המ דו] .כרת. אדנכ (42)

חלה חלה המלך

אם דונ כרת אדניך

הנהכיכך

רצפה דיבור כדיליצור יחידות משמעות, והיא הכלי שבאמצעותו אנחנו יכולים להבין את היחסים בין
היחידות, לבסס את משמעותן ולעגן את מעמדן בשיח. תחבירה שפה המדוברת נשען, אם כן,
רצפה דיבור ליחידות נושאיות משמעות זאת אומרת מצויות הן באוגריתית והן באכדית
ובעברית כיון שניתנות עליה שתי תשובות בטכסט (10).

תשובה שלילית

אנ. שמת

אנ. עטמ

היינו :

אין שמן

אין עצם

ותשובה חיובית :

את. שמת

את. עטמ

היינו :

יש שמן

יש עצם

תוואי הנגנה קוהרנטיזו, אפכיה מינוחה נקוטלעיתים שונה,
והיבטים שונים שלה מושגבאים לידי ביטוי בתיאורו ובספרות האוגריתית
דאעקאכיה גדרתה קבוצה פונוטית מכלילה גם את הרצפה סגמנטליה באעמה
(11) משום כך אין מבחינים בדרך כלל בין יחידת הרצפה הפרוזודיאה הנגנית לבין יחידת הרצפה סגמ

נטלי . דומנישהבחנהביניהיסודותהללוראוישתיעשההנבתיאורהבבניתוח
ולפיכךנבחיןביחידותפרוזודיותלביחידותשיח
ונניחהשקבוצההפונוליתחובקתיחידהמבניתשלהלשוןמשמשתבמעריךהשיח
היאהדיבר(אוקבוצתדיבור).
כתמחצ . לתן . בתנ . ברח
תכלי . בתן . עקלתן (קרת : 6.26) ועל לויתן נחש עקלתון
ידן . דן . אלמנת
יתפט . יתמ (קרת : 12.16) ריבו אלמנה
היננ , מבחיניםביןשניסוגיגבולעיקריים : גבולראשי (המאפייןסיום) וגבולמשני
(המאפייןהמשכיות) . עודמבחיניםהתמליליםביןגבולראשישאינומוסומן
ומאופייןבדרךכללבטוןיורד לביןגבולראשיהמוסומןעלידיטוןעולהומכונהפנייה
והואטוןהמאפייןבדרךכללשאלותכן/לא כמו בעברית :
הם יכולים לנסוע עד החגים (נהיגה - 1)
חמישי שישי שבת ראשון
לא משני .
תגיד לי
יש לכ עודף כסף/
כן יש לי .
גבולותמשיכים המאופייניםעלידיטוניםשוניםממשיךהיררכיה(12)בהיעדרתנאיםמגבילים ,
גבולהסופיהואגבולראש ועשויכלולבנוסףעלהקבוצהמסתיימתבגבולראשי –
גםקבוצהאחתאויותרהמסתיימתבגבולפרוזודימשני . עלפיהגישהשהוסברהלעיל
חובקותיחידותשיחומגדירותאתגבולותיהן . שכינינואותהדיבר .
חובקתיחידותשיחשנכנהומבע . דוגמאות דלמטהמציגהשלושקבוצות :
על . אטטם [.] כיפת . (52:39)
דניל . בתה . ימ . גן (1אקהת : 170)
שרשך . ברצ . אל (160) יבע
השתייההראשונותמסתיימותבגבולמשני , האחרונהבגבולראשיבמונחיםשליחידותשיח ,
מציגים מבעשלםהמורכבמשלושהדיברים , אמנם הטענה זו יש לה כביכול על מה שתסמוך .
הטעם שכל פסוק הסוטה מן הדגמים מבאטות ע"י אינטונציה . (13) גם כאן הדוגמאות הן
הבודדות העומדות בפני עצמן וחל בהן שיבוש נוסח ויש לשחזרו ע"פ דגם מסויים מופיע
בטקסט אוגריתית ריטורי מובהק 51 : 59-61 כתוב ,
פעבד אנ עננ א תרת
פעבד אנכ א חד אלת
המ אמת א תרת תלבמ לבנת
העבד אנוכי כי אשרת אשרה
אמה אשרת אשרה תלבון לבנים
אולי הקשר אינו ברור כי מי שאומר " העבד אנוכי כי אשרתאשרה " ודאי שהוא אינו
אומר " אמה אשרת אשרה תלבון לבנים " , כי הוא מקל בכבודה של אשרת תלבון לבנים ,
ובמשמט האחרת מכבד אותה , ואין בסיס הגיוני לכך , ונראה לנו כי אשרה מבקשת מאל
לבנות לבעל בית והוא נענית ע"י אל :
ועבד אני משרת אשרה
ועבד אנוכי אחז אלת
אם(אני) אמת אשרת תלבון לבנים

דגם זה מוצא את בסיסו הסגנוני המחזיק את האינטונציה בנוסח האוגריתי המקורי שהורחב לסגנון אחר בפירושו לעלילת כרת המצביע על קיום דגם ריטורי קשור בקיומה של האינטונציה בספרות האוגריתית. נקודת המוצא היתה בכרת 38-43

מאת כרת כיבכי
 ידמע נעמן עלמ-אל
 מה לכרת כי יבכה
 מלכ [כת] אבה יארש
 ידמע הנעים עלם-אל
 המ דרכ[ת] כא ב א דמ
 אם ממשלה כאב האדם
 יש הבעות ריטוריות אחרות השיכות לסוג הזה , שבהן היחידה המרכזית פותחת בטון ראשי "אכ" כמו בטקסט 51 31-43 vi-v :

אכ .מעית. רבת. א. תרת. ים .
 אכ.א. תות. קנית. א[למ]
 מדוע אתה קונת האלים
 רעב .רעבת. תעת [...]
 רעב רעבת []
 המ. עמא. עמאת. ועם [...]
 אם צמא צמאת []
 אכ מעי אלאינ בעל
 אכ מעית ב[ת]לת ענת
 מחצי המ[מ]חצ בני
 המ[מכליצ]ברת אריי

מובנן ברור והוא דומה לדגם הקודם לו . אבל שתי הצלעות האחרונות תלויות בוריאציה קלה המצויות גם כן בדוגמאות הבאות:

אכ .תמננ.רבת. אתרת. ים
 תעטינ. קנית. אלמ
 מננתמ. תר. אל. דפאד
 המ. עטתמ. בני. בנות

דוגמאות נוספות , להקשר ישיר בין התחביר לפונולוגיה מייחסת לתכונות המבנה והמסר המעיד על קיום האינטונציה בשפה האוגריתית:

הן. ים. ותן . (2אקהת:32II)
 הל. הל. עצר . תחרר . לאשת (47-52) .
 לשפל.הלה. תרמ הלה . (ת)צח(32-52) .
 הת . יבכ.בעלם. הת.יבכ תמחצ. הת.תצמת.צרתכ.(14)

המסקנות

- מאז ראשית המחקר הפונטי נהיה ברור כי במספר שפות שמיות ישנה מגמה של קיום ההטעמה העקרית , וכשנראה על הלמנט הקרוב יותר לסוף המבע , דבר ניכר זה בשחזור את המבע הזה דרך הרכבת סימני האינטונציה ובמיוחד בהרכבים תחביריים , כעקרון בסיס של המבע-תחילת התחום הפוקלי האיננו מסומן , המשועבד בטקסטים נשלים מהאגדות האוגריתיות , נראה , כי באופן כללי קיימת באוגריתית מגמה דומה. אך אין זה כלל מוחלט.

- גם באוגריתית נראה במקרים אחדים בהם הפועל, ושמות הפועל, והפועל ומשלימיהם נוטים להישאר לא מוטעמים בעוד המשלים שלהם לוקחים על עצמם את ההטעמה של הרכב כולו, כלומר : נכנסים באותה יחידת ההנגנה.

- הפועל באוגריתית מאופיין בטון גבה במיוחד של גבה הטון הנפוץ, אך לא באורך .

הערות

1. י.עופר. ראשיתו של המבטא הישראלי, שערי לשון, ירושלים, תשס"ח. עמ'166-172.

2. א. לאופר, הנגנה. ירושלים: תשמ"ז, ראה: יטובין, המשתנים בהפקת ההנגנה על ידי לקויי שמיעה ושומעים, ירושלים, תשט"ז. עמ" 12-18
3. K, ATKIN, ORAL FORMULAIC AND THEME IN THE AQHAT NARATIV UGREITFORSCHUNGEN, 1989. 21:1-16
4. K, SPRONK, Acune form Anthology of Religious Text from Ugarit. Semetic Study. Leiden: Brill, 1987. pp, 12-21
5. S, Segert, A Basic Grammar of the Ugaritic Language With selected Text (phonotec). California press, 1984, pp, 23-44
6. Gordon C, Ugaritic Text Book, Text in Transliteration, cuneiform selections, Glossary. Indices. Analecta Orientalia, 38. Roma: Pontifical Biblical Institute, 1965, pp, 33-38. see J, Huehnergard, Phonotic syllabic in Transcription, Atlanta, 1987. PP, 14-211
7. רחל גיורא, סדר מילים במשפט ויחסו לטקסט, ירושלים, תשמ"ב, עמ" 56-58; ראה: חיים רוזן, העברית שלנו: דמותה באור שיטות הבלשנות, תל-אביב, תשט"ז, 57-618. ר, שורצולד, נדידות טעמים בעברית, ירושלים, תשנ"א, עמ" 318-414; ראה: Intonation, London 1998, pp 82; A, Cruttenden
8. S, Bolozky, Rhythmic stress, in Modern Hebrew, Chicago, 1982, 289-275
9. רון כוזר, תפישת הפרוזודית בעברית החדשה, בתוך: בלשנות עברית, ירושלים, תשס"ט, עמ" 63-64
10. יטובין, המשתנים בהפקת ההנגנה
11. Gordon C, Ugaritic Text Book, Text in Transliteration, cuneiform selections.
12. J, Huehnergard, Phonotic syllabic in Transcription, pp 45-43
13. J, H 14S, Segert, A Basic Grammar of the Ugaritic, PP, 55-53
14. J. Huehnergard, Phonotic syllabic, pp, 74-70

המקורות

גיורא, ר, סדר מילים במשפט ויחסו לטקסט, ירושלים, תשמ"ב, לאופר, א, הנגנה. ירושלים: תשמ"ז, ראה: יטובין, המשתנים בהפקת ההנגנה על ידי לקויי שמיעה ושומעים, ירושלים, תשט"ז. עופר, י, ראשיתו של המבטא הישראלי, שערי לשון, ירושלים, תשס"ח. רוזן, חיים, העברית שלנו: דמותה באור שיטות הבלשנות, תל-אביב, תשט"ז שורצולד, ר, נדידות טעמים בעברית, ירושלים, תשנ"א כוזר, ר, תפישת הפרוזודית בעברית החדשה, בתוך: בלשנות עברית, ירושלים, תשס"ט

- K, ATKIN, ORAL FORMULAIC AND THEME IN THE AQHAT NARATIV UGREITFORSCHUNGEN, 1989 .K, SPRONK, Acune form Anthology of Religious Text from Ugarit. Semetic Study. Leiden: Brill, 1987.
- Segert, A Basic Grammar of the Ugaritic Language With selected Text (phonotec). California press, 1984. Ugaritic Text Book, Text in Transliteration, cuneiform selections, Glossary. Gordon C, Indices. Analecta Orientalia, 38. Roma: Pontifical Biblical Institute, 1965.
- J, Huehnergard, Phonotic syllabic in Transcription, Atlanta, 1987.
- A, Cruttenden Intonation, London 1989.
- S, Bolozky, Rhythmic stress, in Modern Hebrew, Chicago, 1982, 289-275